

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113228819
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8113228819.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolákovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ R. R., V.. XX.X.XXXX, P. XXX XX E. V. L. XXX, N. T., 2/ B.É. R., V.. X.X.XXXX, P. XXX XX E. V. L. XXX, N. T., v konaní právne zastúpeným JUDr. Martinom Staroňom, advokátom, so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, IČO: 42083541, 3/ R. X., V.. XX.XX.XXXX, P. XX. V. XXXX/XX, XXX XX T., N. T., za účasti osobitného subjektu na strane žalovaných: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42176778, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, osobitného subjektu na strane žalovaného v 1/ a 3/ rade občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 79/7, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42362962, o zaplatenie 5.789,68 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalovaných v 1/ a v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-329 zo dňa 12.10.2018 v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 20C/2/2014-357 zo dňa 13.3.2019 a č. k. 20C/2/2014-363 zo dňa 30.8.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcu vo vzťahu k žalovaným v 1/ a 2/ rade v celom rozsahu zamietá.

Vo vzťahu medzi žalobcom, žalovanými v 1/ a 2/ rade a osobitných subjektov na ich strane žiadnemu z nich náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov („súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6154,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5789,68 eura od 4.11.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1.a 2. rade nepriznáva a žalovaní v 1.a 2. rade nemajú právo na náhradu trov konania.

III. Žalovaný v 3. rade je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Opravným uznesením zo dňa 13.3.2019 okresný súd rozhodol takto:

„O p r a v u j e I. výrok rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-329 zo dňa 12.10.2018 tak, že tento správne znie:

„I. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5789,68 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5789,68 eura od 4.11.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

3. Opravným uznesením zo dňa 30.8.2019 rozhodol súd prvej inštancie takto:

I. Návrh na opravu rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-329 zo dňa 12.11.2018 z a m i e t a .

II. O p r a v u j e výrok opravného uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-357 zo dňa 13.03.2019, v časti vykonanej opravy výroku I. rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-329 zo dňa 12.11.2018, že tento správne znie:

„Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6154,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5789,68 eura od 4.11.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

III. O p r a v u j e záhlavie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-329 zo dňa 12.11.2018, že toto správne znie:

„EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1. R. R., V. XX.X.XXXX, P. E. V. L. XXX, N. T., 2. B. R., V. X.X.XXXX, P. E. V. L. XXX, N. T., v konaní právne zastúpeným JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Hlavná 89, 080 01 Prešov, 3. R. X., V. XX.XX.XXXX, P. XX. V. XXXX/XX, XXX XX T., N. T., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778 zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov č. 163/66, o zaplatenie 5.789,68 eura s príslušenstvom, takto“

IV. O p r a v u j e záhlavie opravného uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 20C/2/2014-357 zo dňa 13.03.2019, že toto správne znie:

„EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1. R. R., V. XX.X.XXXX, P. E. V. L. XXX, N. T., 2. B. R., V. X.X.XXXX, P. E. V. L. XXX, N. T., v konaní právne zastúpeným JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Hlavná 89, 080 01 Prešov, 3. R. X.F., V. XX.XX.XXXX, P. XX. V. XXXX/XX, XXX XX T., občan SR, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778 zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Svidník, Sov. hrdinov č. 163/66, o zaplatenie 5.789,68 eura s príslušenstvom, takto“

4. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou podanou na súde dňa 4.10.2013, uplatnil proti žalovaným nárok na zaplatenie sumy 5.789,68 eur s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu spoločnosť T. T., D..T.. a žalovaní v 1/ a 2/ rade uzavreli dňa 4.12.2003 zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky. Na základe uvedenej zmluvy T. T., D..T.. poskytla žalovaným v 1/ a 2/ rade peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú uvedené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Žalovaný v 3/ rade prevzal na seba ručiteľský záväzok. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 38.774,98 eur, ktorá pozostávala z istiny 26.196,23 eur, riadneho úroku vo výške 3.095,63 eur, úroku z omeškania vo výške 9.447,24 eur a ostatného príslušenstva vo výške 35,88 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa

27.9.2012 medzi T. T., D..T.. a žalobcom, postúpil postupca svoju pohľadávku na žalobcu. Podľa zmluvy poskytol postupca žalovanej úver vo výške 11.617,87 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 152,36 eur vždy k 10 dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 10.10.2010 do 20.11.2013 v počte 38 a celkovej výške 5.789,68 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.11.2012 do 10.11.2016 sa stali splatnými dňa 3.11.2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

5. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz voči ktorému podali odpor žalovaní v 1/ a 2/ rade, ktorý odôvodnili tým, že zmluva obsahuje množstvo neprijateľných podmienok v dôsledku čoho je absolútne neplatná. Ide napríklad o rozhodcovskú doložku, zmluvnú odmenu, možnosť právneho predchodcu započítať akékoľvek pohľadávky voči klientovi, jednostranne meniť výšku úrokovej sadzby a predčasne splatenie úveru alebo mimoriadna splátka úveru je možná len po predchádzajúcom súhlase veriteľa. Zároveň vzniesli námietku premlčania.

6. Rozsudkom zo dňa 4.1.2016 sp. zn. 20C/2/2014 súd prvej inštancie žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zamietol. Zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému v 1/ rade trovy konania vo výške 1.003,74 eur (trovy právneho zastúpenia) na účet právneho zástupcu žalovaného v 1/ rade JUDr. Martina Staroňa, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaným v 2/ a 3/ rade náhradu trov konania nepriznal. Žalobcu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 1.153,91 eur (trovy právneho zastúpenia) na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 20.3.2018 č. k. 10Co/18/2018-262 rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo T. T., D..T.., na žalobcu, nie je dôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (bod 19.16), ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, žalovaní ako klienti výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje pohľadávky na tretiu osobu. Takáto dohoda je súčasne s poukazom na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách medzi bankou a žalovaným možná a v súlade so zákonom. Podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách, banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súvislosti s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytnutie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladaní podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie iných komunikácií s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; tým nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojím klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojím klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľene od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon, ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe, alebo na inom trvanlivom médiu, najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

8. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovenia § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, 3, § 504 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 4 zákona č. 258/2007 Z. z. s tým, že právny vzťah strán súd posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a všeobecného právneho predpisu Občianskeho zákonníka.

9. V danej právnej veci mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1/ a 2/ rade bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným v 1/ a 2/ rade splátkový úver vo výške 11.617,87 eur (350.000,- Sk), ktorí sa žalovaní v 1/ a 2/ rade zaviazali splácať v mesačných splátkach

po 152,36 eur (4.590,- Sk) vždy k 10. dňu v mesiaci. Podľa dohody o ručení sa žalovaný v 3/ rade zaviazal, že uhradí pohľadávku právnomu predchodcovi žalobcu pohľadávku zo zmluvy v prípade ak ju neuhradí žalovaní v 1/ a 2/ rade.

10. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu túto zmluvu súd prvej inštancie ex offio podrobil kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované právnou úpravou v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že táto obsahuje všetky náležitosti. Žalobca si v tomto konaní uplatnil splátky úveru splatné od 10.10.2010 do 10.11.2013 v počte 38 a celkovej výške 5.789,68 eur. Nakoľko v konaní nebolo preukázané a nakoniec ani tvrdené, aby žalovaní uvedené splátky uhradili, zavial súd žalovaných na zaplatenie sumy 5.789,68 eur. Súd prvej inštancie taktiež dodáva, že aj krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že je potrebné priznať žalobcovi nárok u tých jednotlivých splátok, u ktorých neuplynula trojročná premlčacia doba.

11. Nakoľko žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením splátok, súd prvej inštancie priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania zo splátok od 11.10.2010, ktorých výšku vyčíslil žalobca 3.11.2012 v celkovej výške 364,84 eur. Ďalej si žalobca uplatnil úrok z omeškania z uplatnenej sumy od 4.11.2012 do zaplatenia. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 24.9.2013, a preto sa dostali žalovaní do omeškania nasledujúceho dňa, t.j. 25.9.2013, keďže si žalobca uplatnil úrok z omeškania z celkovej dlžnej sumy až od 4.11.2012, súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne z priznanej sumy 5.789,68 eur.

12. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, tak súd je viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí, v ktorom krajský súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky za platne uzatvorenú.

13. Námietku premlčania súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil nárok na zaplatenie splátok úveru splatných od 10.10.2010. Žaloba bola podaná na súd dňa 4.10.2013, t.j. vo všeobecnej 3 ročnej premlčacej dobe.

14. Žalovaní v 1/ a 2/ rade namietali, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a preto je neplatná. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukazuje na to, že ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, neplatná je iba časť, a preto nemožno zo strany súdu konštatovať neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by sa v zmluve nachádzali neprijateľné podmienky, tak by to malo vplyv iba na platnosť príslušných ustanovení a nie celej zmluvy. Poplatky - jednorazový za poskytnutie úveru a mesačné poplatky za správu úveru boli v zmluvách uvedené jasne a zrozumiteľne, pričom v čase uzatvorenia zmluvy bol poplatok za správu úveru povolený. Žalovanými zvyšné tvrdené neprijateľné podmienky nemajú žiadny vplyv na ich povinnosť zaplatiť žalovanú sumu.

15. O trovách konania medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca bol úspešný v celom rozsahu, avšak súd mu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Za dôvody hodné osobitného zreteľa v prejednávanej veci súd považoval zdravotnú a majetkovú situáciu žalovaných v 1/ a 2/ rade, ktorí sú invalidní dôchodcovia s príjmom 180,50 eur, resp. 107,50 eur. Podľa lekárskeho správ je žalovaný v 1/ rade cukrovkár, pričom zároveň má bolesti ľavého chodidla. Podľa lekárskeho správ má žalovaná v 2/ rade závraty a podľa vyjadrenia jej právneho zástupcu ju čaká operácia hlavy. Rozhodnutím zo dňa 9.1.2014 bol žalovanému v 1/ rade priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu toho, že spĺňa zákonom stanovenú podmienku - stav materiálnej núdze. Žalovaní v 1/ a 2/ rade sú v zlej finančnej situácii a uloženie povinnosti hrať trovy konania žalobcovi by túto zlú finančnú situáciu ešte viac prehĺbilo, a to aj za stavu, že boli rozsudkom zaviazaní na zaplatenie sumy 6.154,52 eur. Naopak povinnosť znášať si trovy konania sám, sa žalobcu existenčne nedotkne. Žalovaní v 1/ a 2/ rade ako neúspešná strana nemajú právo na náhradu trov konania.

16. O trovách konania medzi žalobcom a žalovaným v 3/ rade súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol úspešný v celom rozsahu, a preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu

100 %. Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania nebola žalovaným v 3/ rade tvrdená a v zmysle § 257 CSP ani zo spisu nevyplývala.

17. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní v 1/ a 2/ rade včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. e), f), h) CSP, keď mali za to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky T. T., D..T.. na žalobcu a z toho dôvodu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mala byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu. V tejto súvislosti poukázali na rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018. Žalovaní v 1/ a 2/ rade mali za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď prvou podmienkou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej napriek splneniu podmienok postúpenia banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť, a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní, okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok.

18. Žalovaní v 1/ a 2/ rade poukazujú na to, že im nebola riadne doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej čiastky pred postúpením, teda pred tým, ako banka - T. T., D..T.. uzavrela so žalobcom zmluvu o postúpení. Daná skutočnosť podľa žalovaných v 1/ a 2/ rade spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobcu, a teda i jeho nedostatok vecnej aktívnej legitímácie v konaní. Najvyšší súd SR v rozsudku 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018 tiež uviedol, že osobe s týmto deficitom samozrejme nemohlo prislúchať ani oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vzhľadom na to už priblížené nazeranie na vec by do úvahy neprichádzalo ani odchylenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačný pre nich.

19. Žalovaní v 1/ a 2/ rade tiež poukazujú na to, že súd prvej inštancie zaviazal solidárne týchto žalovaných na zaplatenie sumy 6.154,52 eur so žalovaným v 3/ rade, pričom predmetom súdneho konania je suma 5.789,68 eur, čo je uvedené v záhlaví rozsudku.

20. Podľa bodu 32 napadnutého rozsudku súd uviedol, že nebolo v konaní preukázané a nakoniec ani tvrdení, aby žalovaní uvedené splátky uhradili, zaviazal súd žalovaných na zaplatenie sumy 5.789,68 eur. Súd prvej inštancie taktiež dodáva, že aj krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že je potrebné priznať žalobcovi nárok u tých jednotlivých splátok, u ktorých neuplynula 3-ročná premlčacia doba. Vo výroku, ako aj v bode 33 napadnutého rozsudku súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z priznanej sumy 5.789,68 eur. Vo výroku rozsudku je však uvedená istina 6.154,52 eur.

21. Podľa žalovaných súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nikde neuviedol, že rozhodol „ultra petitum“, pričom žalovanému v 1/ a 2/ rade nie je známe, aby žalobca urobil zmenu žaloby. Zároveň žalovaní v 1/ a 2/ rade zotrvali na vznesenej námietke premlčania.

22. S poukazom na uvedené v rámci odvolacieho návrhu žiadali žalovaní v 1/ a 2/ rade, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a rozhodol tak, že žalobu voči žalovanému v 1/ a žalovanému v 2/ rade zamietla a zaväzuje žalobcu nahradiť žalovanému v 1/ a 2/ rade trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

23. Žalovaný v 3/ rade a ani intervenient na jeho strane odvolanie nepodali.

24. Žalobca a ani žalovaný v 3/ rade sa k podanému odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ nevyjadrili.

25. Predmetom konania tak zostal návrh vo vzťahu k žalovaným v 1/ a 2/ rade. Nakoľko žalovaný v 3/ rade a ani osobitný subjekt na jeho strane v jeho mene toto odvolanie nepodali, rozsudok vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade nadobudol právoplatnosť. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že žalobca podal voči uzneseniu, ktorým súd pribral do konania občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV ako osobitný subjekt na stranu žalovaného v 3/ rade, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom dňa 23.2.2021, sťažnosť, avšak táto sťažnosť nebránila odvolaciemu súdu prejednať podané odvolanie, nakoľko tomuto osobitnému subjektu na strane žalovaného v 3/ rade bol taktiež

doručený rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane podaného odvolania, a tento odvolanie nepodal, takže nenastal odkladný (suspenzívny) účinok spočívajúci v tom, že by sa odložila právoplatnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade, voči ktorému rozsudok nadobudol z dôvodu tak, ako to uviedol odvolací súd vyššie právoplatnosť a odvolací súd už nie je oprávnený preskúmať napadnuté rozhodnutie aj vo vzťahu k tomuto žalovanému v 3/ rade.

26. V konaní bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu T. T., D..T.. uzatvorila dňa 4.12.2003 so žalovanými v 1/ a 2/ rade zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovaným v 1/ a 2/ rade poskytnutý úver vo výške 11.617,87 eur (350.000,- Sk) s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 9,3 % ročne, ktoré sa žalovaní zaviazali splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 152,36 eur (4.590,- Sk) vždy k 30. dňu kalendárneho mesiaca. Žalovaný v 3/ rade na základe dohody o ručení z toho istého dňa prevzal na seba ručiteľský záväzok.

27. Rovnako bolo nesporné, že medzi postupcom T. T., D..T.. a žalobcom bola dňa 28.9.2012 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, ktorej predmetom bolo okrem iného postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovaným v 1/ a 2/ rade, pričom žalovaní namietali nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na skutočnosť, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka z neukončeného bankového úveru, pretože postúpenie pohľadávky z banky na „inú osobu“, a to aj osobu, ktorá nie je bankou, je možné realizovať len v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

28. V konaní však nebolo preukázané, že by výzva doručená žalovanému v 1/ rade na zaplatenie čiastky vzniknutej zo zmluvy o splátkovom úvere bola skutočne žalovanému v 1/ rade aj doručená, prípadne čo i len žalovanému v 1/ rade odoslaná. Zároveň čo sa týka žalovanej v 2/ rade, takáto výzva nebola súdu predložená. Každopádne je potrebné dodať, že výzva je z roku 2006 na sumu 4.254,61 eur, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 28.9.2012 a výška omeškaných splátok bola 38.742,68 eur.

29. Rovnako je preto nesporné, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania vznikol z bankového úveru, regulovaného špeciálnou právnou úpravou o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 Zákona o bankách podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk, zároveň podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto vykonávať bankovú činnosť. Žalobca v konaní nepreukázal, že disponoval takýmto povolením, na základe ktorého by mohol vykonávať správu nezosplatnených úverov poskytovaním fyzickým osobám bankami, teda bankovou činnosťou.

30. Žalobca nepreukázal, že pred postúpením pohľadávky jeho právny predchodca - banka písomne vyzvala žalovaných na splatenie ich záväzku a títo napriek tejto výzve zostali v omeškaní so zosplatnením svojho záväzku aspoň 90 dní a až následne došlo k postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu.

31. Z obsahu spisu nevyplýva, aby podmienka predchádzajúcej písomnej výzvy zo strany T. T., D..T.. bola dodržaná, keď žalobca predložil súdu len oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorou jeho právny predchodca oznámil všetkým žalovaným postúpenie pohľadávky na žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nielenže nepreukázal doručenie takejto výzvy od svojho právneho predchodcu žalovaným, ale ani to, že táto výzva bola vôbec žalovaným zasielaná.

32. Uvedené nemožno prikryť ani cez mylnú prizmu o tom, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti spĺňa požiadavky výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože najskôr musí dôjsť k samotnej výzve a až následne k zosplatneniu, a to nie je možné urobiť jedným úkonom. Ďalej odvolací súd poznamenáva, že nebolo preukázané, aby banka úver zosplatnila, t.j. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, keď táto síce oznámila, že zmluvu vypovedala, tento doklad však doposiaľ súdu nepredložila.

33. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno, či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom

za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ) (rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.3.2018).

34. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so Zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018).

35. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 OZ). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v Zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

36. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

37. Ustanovenie § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie Zákona o bankách v čase uzavretia zmluvy úvere, v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odklonene od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Ak by toto umožňovalo znenie obchodných podmienok, t.j. umožňovalo postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť.

38. Rovnako odvolací súd podotýka, že všetci žalovaní, a bolo to nesporné, mali v spore postavenie spotrebiteľov.

39. Systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora EÚ, ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica 93/13/EHS dosiahnuť, SD EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. V tejto súvislosti Súdny dvor EÚ rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex offio nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice a v prípade, že to tak je, posúdiť ex offio prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením.

40. Z dôvodu existujúceho nebezpečenstva, že priemerne obozretný spotrebiteľ to nedokáže, je práve zo strany súdneho dvora judikovaná nevyhnutnosť ex offio súdnej kontroly. Je síce pravdou, že SD EÚ zvýšil nároky na spotrebiteľov a na ich aktivitu (porov. rozsudok C-34/13 Q.), ale vo vzťahu k tomu, aby sa snažili a urobili viac pre to, aby sa vec dostala pred súd. Pokiaľ však už má vec sudca tzv. „na stole“ a

preskúmava vec, tak podľa názoru odvolacieho súdu je povinný ex offa reagovať na nečestné konanie veriteľa a nečestné zmluvné podmienky a naplniť tak článok 6 Smernice Rady 93/13/EHS.

41. Vykonávanie dôkazov aj bez návrhu by malo smerovať nielen k posúdeniu neprijateľnosti tých ustanovení spotrebiteľskej zmluvy alebo iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na ktorých je založený nárok tvrdený v žalobe, ale malo by smerovať k posúdeniu všetkých okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej spotrebiteľská zmluva závisí (porovnaj č. 4 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS).

42. Z citovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnúť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Tak ako súd prvej inštancie, ktorý ex offa prihliadol na splnenie zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky, bez toho, aby musel žalovaný namietat predmetnú skutočnosť ako spornú.

43. Pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, je potrebné v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej bola vzniknutá pohľadávka predmetom postúpenia a jednako potrebné zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanému dominantnejšie postavenie a žalovaný v postavení spotrebiteľa mal v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jeho práv aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzídennej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnúc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (postúpením pohľadávky) dostala žalovaného (spotrebiteľa) do právneho vzťahu s iným subjektom (s postupníkom), ktorého výber žalovaný nemal možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovaného).

44. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

45. Vo vzťahu k podmienkam platnosti postúpenia bankovej pohľadávky odvolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, viď. rozhodnutia sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018 a sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018. Najvyšší súd v týchto rozhodnutiach interpretoval ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ako zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky banky.

46. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

47. Ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

48. Citované ustanovenie § 92 ods. ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže.

49. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému.

50. Pokiaľ zo všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu T. T., D..T. vyplývalo znenie umožňujúce postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je takéto znenie v rozpore so zákonom a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ide preto o neprijateľnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Neprijateľnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen v podmienkach, ktorá je neprimeraná (napríklad neprimeraná sankcia za porušenie záväzkov spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „*rationi legis*“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno od neho odchýliť.

51. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravnými uzneseniami podľa ustanovenia § 388 CSP vo vzťahu k žalovaným v 1/ a 2/ rade zmenil a žalobu voči nim v celom rozsahu zamietol.

52. Z dôvodu, že došlo k zmene napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd musel rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho) vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade. Vo vzťahu medzi týmito stranami sporu odvolací súd konštatuje, že v konaní bol žalobca vo vzťahu k týmto žalovaným v celom rozsahu neúspešný. Napriek tomu odvolací súd nepriznal žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov konania, a to poukazom na ustanovenie § 257 CSP. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania neprizná. Uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, pričom výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Podľa názoru súdu v danej veci výnimočnosť spočíva len v okolnostiach veci, keď žaloba bola vo vzťahu k žalovaným zamietnutá len z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu a nie z dôvodu, že táto pohľadávka bola čo do dôvodu a výšky neopodstatnená, keď samotní žalovaní nepopreli, že riadne a včas nesplácali. S poukazom na uvedené by bolo preto v rozpore s dobrými mravmi, ak by žalovaní, vrátane intervenientov, ktorí úver riadne a včas nesplácali a boli úspešní len z dôvodu procesného pochybenia právneho predchodcu žalobcu a mali voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

53. Záverom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že týmto rozhodnutím sa odklonil od svojho právneho názoru vysloveného v tejto veci rozhodnutím zo dňa 20.3.2018, v ktorom pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, k tomuto odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo T. T., D..T..

na žalobcu je nedôvodná, nakoľko vo všeobecných obchodných podmienkach (bod 19.16), ktoré boli neodstrániteľnou súčasťou zmluvy o úvere žalovaní ako klienti výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ale aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s touto pohľadávkou akékoľvek požiadavky alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Zároveň odvolací súd konštatoval prednosť výkladu, ktorý neplatnosť zmluvy nezakladá pred prioritou výkladu, ktorý túto neplatnosť zakladá, a to s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 242/2007.

54. Súd prvej inštancie nemôže byť bezlimitne viazaný názorom odvolacieho súdu, keď následne po rozhodnutí odvolacieho súdu došlo k ustáleniu rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (viď vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR), ktoré vyslovili rozdielny právny názor ako odvolací súd v konkrétnej veci. Právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí súdov vyššieho stupňa, a to záväznosť kasačnú (inštančnú, t.j. v tej istej veci), a záväznosť precedenčnú (judikatúrnu). V prípade tzv. kasačnej záväznosti je súd nižšieho stupňa vždy povinný pri nezmenených skutkových a právnych okolnostiach veci, vec výhradne akceptovať právny názor súdu vyššieho stupňa vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí. V tejto veci však v období medzi rozhodnutím odvolacieho súdu a opätovným rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k podstatnej zmene právnych okolností spočívajúcich v rozdielnom výklade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách najvyššou súdnou autoritou, a to Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v rozsudkoch sp. zn. 1Cdo/147/2017 a 7Cdo/26/2017. V čase rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci nemohli byť odvolaciemu súdu ani inému súdu známe. Na základe týchto skutočností preto možno dospieť k záveru, že od v poradí prvého rozhodnutia odvolacieho súdu sa v tejto veci podstatne zmenili právne okolnosti do takej miery, že nie je možné, aby súd prvej inštancie a následne po podaní odvolania aj odvolací súd rozhodli v súlade s predchádzajúcim názorom odvolacieho súdu, keď jeho právny názor je v protiklade s neskoro vysloveným názorom Najvyššieho súdu. Viazanosť súdov prvej inštancie názorom odvolacieho súdu v konkrétnej veci nie je pritom absolútna a práve neskoršie rozhodnutie najvyššej súdnej autority, ktorá sa zaoberá výkladom tej istej právnej normy a interpretuje, vykladá a aplikuje ju rozdielne ako súd odvolací, je práve jednou z tých výnimiek (zmenou právnych okolností prípadu), kedy nie je možné postupovať v súlade so skorším názorom odvolacieho súdu, ale je nevyhnutné v zmysle zásady zachovania právnej istoty postupovať podľa názoru Najvyššieho súdu v zmysle precedenčnej záväznosti, ktorá je vyjadrená práve v Čl. 2 ods. 2 CSP.

55. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu v pomere hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).